

Zamfirescu, uitata melodramă **Curierul de Lyon**; căci, preciza directorul, „tinerii interpreți (trebuie) să ia contact cu roluri directe și puternice, cu emoții simple, să învețe să treacă rampa, înainte de a trece la marele repertoriu“. Camil își obișnuise colaboratorii cu lectura febrilă a avizierului. Presa vremii dă mărturie despre emoția venerabililor societari, la aflarea vestii că „oricare dintre angajații Teatrului Național (...) au dreptul să ceară să studieze oricare din rolurile principale (...) eventual să le joace în spectacolul obișnuit“. Oare Iancu Brezeanu, Iancu Petrescu, N. Hagiescu și alții tineri de mare viitor nu se bucuraseră de același privilegiu, în celălalt veac, din grija lui Caragiale pentru viitorul teatrului?

Și tot în spiritul devoțiunii față de prima scenă a țării, amândoi directorii au forțat inerția birocratică, investind

fonduri însemnate pentru reparații și reutilări. Nepotului de actori pribegi i s-a intentat proces, iar autorului **Sufletelor tari** i se cerea, prin presă, demisia! Camil nu s-a intimidat (dărmite Caragiale!), dar același protocolar I. M. Sădoveanu, demnitar în Ministerul Cultelor și Artelor, prezidează, la 19 decembrie 1939, ceremonia prin care fostul director i se aduc mulțumiri pentru bunele oficii. Amărăciunea demiterii n-a fost gustată la intensitatea voită de adversari. În vară, Camil obținuse Premiul național pentru literatură dramatică, și încă savura succesul. Nici părintele **Scrisorilor pierdute** nu se sînchisise de „caba“ confratilor. Trăia fericit „lunile“ de miere, alături de frumoasa Didina Burelly-Caragiale!

Ionuț NICULESCU

„Rampa“, acum 50 de ani mai 1932

Decanul scenei, C. I. Nottara, are nobila aspirație „...să mai trăiesc vreo trei ani ca să-mi realizez dorința cea mare de a împlini 60 de ani de teatru“. Mesterul făcuse de toate în glorioasa-i viață: figurație, „ca vîntul și ploaia“ (efecte sonore!), regie de culise, copiasă „role“... De ținut minte. ● Bilanț modest la fine de stagiune, la Național doar M. Sorbul, N. Iorga, V. Eftimiu cu piese noi; reluări — Caragiale, Hasdeu, Ciprian. ● Teatrul soților Bulandra, de pe Splai (s-au întors, în fine, acasă!), invită publicul prin grațiosul afiș „La ordinele dv., doamnă!“ Vor fi „la ordine“ Tony Bulandra și Fory Etterle. ● Tănase, președintele *Societății „Scena“ a artiștilor din România*, dă, în adunarea generală, „descărcarea gestiunii

pe 1931“. Se votează noul comitet și nea Costică este din nou ales în fruntea artiștilor, Generozitatea lui e proverbială. ● Lucia Sturdza Bulandra își prezintă clasa de absolvenți ai Conservatorului, pe propria scenă. Nemiioasă ești, vreme! Doar două „nume“ Elvira Petreanu, Florica Demion. ● Din cușca sufleurului la premiera unei piese, întreaga sală fluieră. Un singur spectator, de la balcon, aplaudă din răspuțeri. — Ce faci, domnule? — îl întreabă un vecin. Găsești că piesa e bună? — Nicidecum. Eu aplaud pe cei care fluieră! ● Pentru viitoarea stagiune se anunță două dramatizări după romanele *Ion* de L. Rebreanu și *Întunecare* de Cezar Petrescu. ● Maestrul (de azi, 1982!) I. Finteșteanu e distribuit

în *D'ale carnavalului*, în rolul lui... Crăcănel. Cum i-o fi ținut piept nervosului Al. Ghibericon — Pampon? ● George Gheorghiu e invitat la Opera din Viena, să prezideze juriul unui concurs. Acela, în tiraj ce George Enescu raportează succese la Paris. E un an foarte bun pentru muzicienii români. ● Teatrul Național anunță ultima premieră a stagiunii: *Crima din strada Justiției*, comedie de G. Costăchescu. Soare Z. Soare ia în serios textul și-i alinază pe N. Soreanu, I. Sirbu, I. Finteșteanu, Sonia Cluceru. ● Desigur „în costume și decorațiuni special aduse de la Paris“, trupa lui Tănase ne invită să tragem întreaga vară *Lozul cel mare al Cărbușului*. Elena Zamora, Lizica Petrescu, Al. Giugaru, Aurel Munteanu, Mia Apostolescu, strunțiți de irezistibilul lor „patron“, sînt gata. Vin căldurile, monșeri!

I. N.